Україна й українці у творчості Тараса Шевченка

У мальовничому куточку нашої України, на Чернечій горі, спить вічним сном наш незабутній Тарас Шевченко. Унизу несе свої води могутній Дніпро, а з гори видно і «лани широкополі», і милу його серцю Україну. Як мріяв, як заповідав...

Майже все своє життя він прожив за межами Батьківщини, але ніколи її не забував. Не забував і своїх земляків-українців. Скільки творів присвятив він Вітчизні!

Я так її, я так люблю

Мою Україну убогу,

Що проклену за неї Бога,

За неї душу погублю!

Велике, добре серце поета страждало від розлуки з милим краєм, з рідними людьми. Він сумував за Україною, за її вишневими садками, за мелодійними піснями. Сумував, що Україна «обідрана, сиротою понад Дніпром плаче».

Болем і тугою переповнювалось серце поета від думки про те, що

...скрізь на славній Україні

Людей у ярма запрягли

Пани лукаві.

Усе своє життя поет присвятив боротьбі за волю свого народу. Він писав, що не можна спокійно «дивитись, плакать — і мовчать!»

І не мовчав! Він засуджував російський царизм, який всіляко пригноблював український, народ. Діставалось від нього і тим «землякам»-українцям, які «деруть шкуру» з «братів незрячих, гречкосіїв».

У своїй знаменитій поемі «І мертвим, і живим ...» Шевченко докоряє своїм землякам — українським панам, інтелігентам, що зневажають українську мову, культуру і низько схиляються перед усім іноземним:

Нема на світі України,

Немає другого Дніпра.

А ви претеся на чужину

Шукати доброго добра.

Поет закликає українців вчитись так, як треба, щоб у них була своя мудрість, але щоб вони вивчали й кращі здобутки світової науки, культури:

Учітесь, читайте,

І чужому научайтесь,

Й свого не цурайтесь...

Як актуально звучать ці слова сьогодні! Шевченко з любов'ю оспівував борців за волю України і засуджував своїх сучасників за їх пасивність, за те, що

Їм байдуже, —

Панам жито сіють.

Доля України глибоко хвилювала поета, про що він з таким болем писав в поезії «Мені однаково»:

Та не однаково мені,

Як Україну злії люди

Присплять, лукаві, і в огні

Її, окраденую, збудять...

Ох, не однаково мені.

Шевченка карали, відлучали від рідної землі, яку він так любив, за якою так тужило його серце. Проте... «караюсь, мучусь, але... не каюсь». Він не тільки мріяв про відродження України, її щастя, але й твердо вірив, що

... на оновленій землі

Врага не буде, супостата,

А буде син, і буде мати,

І будуть люде на землі.